

No podran res davant un poble unit, alegre i combatiu (L'esperit ANC)

written by Jaume Marfany | 15 de setembre de 2017

Aquest és ja el primer gran èxit de l'ANC: per primera vegada a la història d'aquest país hem sabut posar-nos d'acord gent diversa, vinguda de sectors molt diferents, alguns militants de partit i altres no; gent amb ideologies molt diverses i amb posicionaments sociològics de vegades fins i tot enfrontats. Hem sabut deixar de banda tot allò que ens separa des del punt de vista personal, polític o sociològic i hem après a sumar forces, a treballar pel tot i no per les parts, és a dir: a treballar per un únic objectiu comú i, sobretot, hem après a treballar en positiu.

Aquest país avança amb pas ferm i decidit cap a la seva independència. Això no ho aturarà ningú. El camí per arribar-hi estarà ple de dificultats i entrebancs, segur, però n'estic del tot convençut que ningú podrà evitar que Catalunya sigui un Estat europeu. Disposem de tres eixos fonamentals: La societat civil, el municipalisme i els partits polítics amb les nostres institucions.

Aquesta darrers paràgrafs formen part d'un article escrit el mes de febrer de 2012 (fa més de 5 anys) i que va aparèixer publicat en el butlletí d'una ANC que encara havia d'esperar un mes, març de 2012, per néixer oficialment al Palau Sant Jordi.

Més enllà de comprovar, satisfet, que moltes de les coses que apuntava s'han acomplert a bastament, voldria remarcar, avui, que som a 17 dies de la cita més important de la història d'aquest país, allò que sempre ha sigut el model Assemblea: el treball en positiu.

L'ANC va ser criticada per alguns, sobretot al principi, per aquesta manera de fer. El tarannà habitual de l'independentisme (el conec molt bé perquè n'he format part, i n'estic orgullós) era substituït per un tarannà alegre, de vegades festiu, sempre respectuós amb els que pensaven diferent de nosaltres. L'ANC es presentava com un moviment transversal i ho demostrava en les seves accions, manifestacions i concentracions. La transversalitat era ben patent, i no només la ideològica i social, sinó també la generacional. Gent de totes les edats i condicions ens apilàvem i estrenyíem com podíem el 2012 als carrers de Barcelona. Gent de totes les edats i condicions ens donàvem la mà en la gran cadena humana del 2013. I així successivament al llarg dels anys.

El missatge, l'acció, el treball... sempre en positiu. La revolució dels somriures.

El 2 d'octubre començarà una nova feina que també serà llarga, complicada i no exempta de dificultats. Abans, però, hem d'assolir el primer objectiu. Ens queden només 17 dies per al referèndum que ens ha d'obrir les portes per poder construir un nou país, una nova República catalana.

Cal continuar mantenint l'esperit Assemblea. Cal continuar practicant en tot moment el model Assemblea. Davant de la irritació, el menyspreu, l'insult, la crispació, la còlera, la ràbia i l'odi només poden trobar el poble de sempre, el poble determinat a arribar fins al final, el poble coratjós, el poble que els fa front amb un somriure als llavis, amb il·lusió, amb alegria, amb humor i ironia. El poble que s'expressa sempre en positiu. El poble de Constantí i el de Valls tot llençant clavells a la Guàrdia Civil.

Avui més que mai, ressonen arreu i amb força les paraules de Vicent Andrés Estellés:

No et limites a contemplar

*aquestes hores que ara vénen,
baixa al carrer i participa.
No podran res davant d'un poble.
unit, alegre i combatiu*